"మంజుశ్రీ" | వానలో తడుస్తున్న మనిషి

దురాశల ఆవలి తీరాలు చేరుకున్న తర్వాత మనిషి. చిన్నతనంలోనే జీవితంలో మమకారాలు వదుల్చుకున్నవాడు. అమ్మ గుర్తువస్తే తప్ప యెప్పుడూ కన్నీళ్ళు రానివాడు. ఎఱుపురంగు పూసుకున్న పోస్టుడబ్బాలు కనపడితే భయపడేవాడు. వీధివెంట నడుస్తున్నాడు. తుడిచిపెట్టిన అద్దంలా వున్న సూర్యుడు కనపడటం లేదు. వాన వచ్చేలా వుంది. వానంటే భయం అతడికి. వానలో తిరగకూడదని, అనగా తడవకూడదని ప్రతిసారీ జబ్బుపడ్డప్పుడు చెప్పేవాళ్ళు మందులిచ్చేవాళ్ళు.

చిన్నప్పు డెప్పుడో కుక్క కరచిందతణ్ణి. అది పిచ్చికుక్క అన్నా రెవ్వరో. అమ్మ కావిలించుకుని యేడ్చింది.

వానవచ్చే సూచనలు కనపడితే తాడుపెట్టి కట్టేసేది చిన్నతనంలో. సెనగలు తిననిచ్చేదికాదు. కుక్క కరచినవాళ్ళు వానలో తడవకూడదట. సెనగలు తినగూడదట.

పెద్దవా డవుతున్నకొద్దీ చాలమంది కరిచారతణ్ణి.

పరీక్షలు తప్పాడు. అందుకు యెప్పుడూ ఏడవలేదు!

అమ్మ యేడ్చింది. నానా అడ్డమైనవాళ్ళ దగ్గర నుంచీ చాలా చాలా గొప్పవాళ్ళ వరకూ వట్టి అప్రయోజక శిఖామణివి - అన్నారు.

ఎవరిముందూ కాదనలేదు. కొందరిముందు అవునన్నాడు.

చిన్నప్పు డెప్పుడేనా క్లాసులో కూచుని పాఠాలు చెబుతున్న మాష్టర్ల హావభావ విలాసాలను బొమ్మలు గీసేవాడు.

దెబ్బలు తిన్నాడు.

కాలేజీకి వచ్చిన తర్వాత, పాఠాలు చెపుతుంటే వొళ్ళో పెట్టుకుని తలవంచుకుని, నవలలు చదివేవాడు.

ఆ తరువాత కథలు వ్రాశాడు. అమ్మనిగురించి కూడా వ్రాశాడు. అమ్మ, అన్నది వోసారి-మామయ్యగారింటికి వెళ్ళు. శకుంతల నిన్ను చూడాలనుకుంటోందట. నిజమే ననుకొన్నాడు. మామయ్యగారింటికి వెళ్ళాడు. శకుంతల పరీక్షలు ప్యాసైంది. చాలా అందంగా ఉంది.

వారంరోజు లున్నతరువాత రేపు తిరిగి వద్దామనుకొంటుండగా, రాత్రి వెన్నెల వచ్చింది. వెన్నెట్లో చెట్లు. వెన్నెల బావుంది.

చంద్రకాంతపు మొక్క లున్నాయి. గోడవారగా ఐదో, ఆరో అన్ని మొక్కలకీ ఒక్క పువ్వే వుంది.

"అవి కోయలేదేం"—అని అడిగాడు శకుంతలని.

"తల్లిచెట్టుకి వొక్కొక్క పువైనా వుంచాలి" అని చెప్పింది శకుంతల.

గదిలో కూచున్నారు కిటికీలోంచి రోడ్డు దూరంగా కనిపిస్తున్నది దూరంగా రోడ్డుమీద కంకర కొడుతున్న కూలివాళ్లు పాటలు పాడుకుంటున్నారు.

"రేపు వెళ్ళిపోతున్నాను" అని చెప్పాడు.

చాలా సేపు మాటాడకుండా వుండి, చివర కిలా అన్నది శకుంతల.

"వాళ్ళు నయం బావా నీకంటే. చాలానయం"

"ఎవరు వాళ్ళు."

"అదే దూరంగా రోడ్డుమీద కంకర కొట్టుకుంటున్నారే. వాళ్ళు. దేశానికుక్కూడా నీలావిషాద ప్రేమ కథలూ, నగ్నచిత్రాలూ రచించేవాళ్ళకంటే వాళ్ళే ఉపయోగం."

తెల్లవారిన తరువాత ఊరెళ్ళిపోయినాడు. మళ్ళీ మామయ్యగారింటికి పోలేదు.

తరువాత యెప్పుడో శకుంతలకి పెళ్ళయింది.

చాలానాళ్ళ తరువాత స్టేషన్లో కనపడింది. ఇద్దరు పిల్లలూ, తానూ. దిగులుగా నవ్వుతూ "పెండ్లి చేసుకోవద్దు బావా, అదృష్టవంతుడివి కావాలంటే" అని చెప్పింది.

త్వరత్వరగా వెళ్ళిపోయాడు. ఇంటికి పోయిన తర్వాత 'ఇద్దరుపిల్లల తల్లి'—అని బొమ్మగీశాడు. అసహ్యంగా లావయి. చెక్కిళ్ళు గుంటలుపడి. ముఖం ముడతలుపడి. దిగులుగా నవ్వుతూ.

తరువాత యెన్నో వానలు కురిశాయి.

కిటికీతలుపులు కూడా మూసుకుని భద్రంగా గదిలో కూచున్నాడు. నాన్నకు విసుగ్గా వుంది. అమ్మకి దుఃఖంగా వుంది. పరీక్షలకి చదవటంలేదు.

ఇంట్లో వుండలేక "ఉద్యోగం చేస్తా"నన్నాడు.

"ఎవరిస్తా"రన్నాడు నాన్న వెటకారంగా.

అమ్మ పాదాలు కళ్ళకద్దుకుని మహానగరం వచ్చాడు కుఱ్ఱవాడు. పత్రికలలో కథలు పడుతున్నాయి.

బొమ్మలు గీస్తున్నాడు.

ఎక్కడో పాడుపడ్డ కొంపలో బాగున్న గదిలో రాత్రుళ్ళు పడుకుంటాడు. వీధిపేరు అతడికి తెలీదు. వీధిపేరు తెలుసుకుంటే, ఇంటి నెంబరు గుర్తుంటే, అమ్మ దగ్గరనుంచి ఉత్తరం వస్తుంది. అందుకే వీధిపేరు తెలుసుకోలేదు. ఇంటికి ఉత్తరం వ్రాయలేదు. పోష్టు డబ్బాలు చూస్తే అందుకే భయం. ఉత్తరాలు గుర్తువస్తాయి. అమ్మ గుర్తొస్తుంది. ఎన్నో గుర్తొస్తాయి. బ్రతుకుతున్నానన్న విషయం గుర్తొస్తుంది. వానచినుకులు గుర్తువస్తాయి.

ఎప్పుడేనా గోవిందు వెతుక్కుంటూ వచ్చి కథ పడ్డ పత్రిక యిస్తాడు. పది రూపాయ లిస్తాడు. ఎప్పుడేనా. ఇంకో పది కావాలన్నా యిస్తాడు.

క్రిందటిసారి వానలో తడిసి మూడు నెలలు కాలేదు. ఆస్పత్రినుంచి వచ్చి రెండు నెలలు కాలేదు.

మళ్ళీ వాన వచ్చేలా వుంది. అందుకే కుఱ్ఱవాడు గబగబా నడుస్తున్నాడు. అది బజారువీధి కాదు. వళ్ళ దుకాణాలుకూడా లేవు. క్లిప్తాపులు కూడా లేవు. అందుకే కుఱ్ఱవాడు గబగబా నడుస్తున్నాడు. అతడి పేరు ముకుందరావు. మహానగరంలో వున్నాడు. ప్రస్తుతం వీధివెంట నడుస్తున్నాడు. ప్రస్తుతం ముకుందరావు వానలో తడిసేలోపున, క్రిందటిసారి వానలో తడిసినవిషయం - ఇదికథ.

రోడ్డుమీద పరిగెత్తినా ముద్దముద్దగా తడిసిన ముకుందరావు పాడుపడ్డ ఇంటిలోని బాగున్న గదిలో ఆ రాత్రి పడుకుంటే పొద్దునకల్లా వొళ్ళునొప్పులు పుట్టి జ్వరం వచ్చింది.

ముకుందరావు, గోవిందరావు ఇంటికి వెళ్ళాడు. నడిచే వెళ్ళాడు. జేబులో చిల్లరడబ్బులు లేక - గోవిందరావు, భార్య బయటచేరితే చచ్చినట్టు కుంపటి రాజేసుకుంటున్నాడు.

ముకుందరావు వెళ్ళి జ్వరం వచ్చిందిరా గోవిందూ - అని చెప్పాడు. గోవిందరావుకి కళ్ళు నీళ్ళువచ్చినయ్, కుంపటిరాజు కోక. భార్యని తిట్టుకుని, తననితాను తిట్టుకుని, ముకుందరావుని తిట్టి, ఆఫీసునితిట్టి, రిక్షా మాట్లాడి పక్కనే కూచోబెట్టుకుని, ఆస్పత్రికి చేర్చి "పీడుచస్తే నాకు కబురు చేయండని" డాక్టరుగారికి చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. ముకుందరావుకి యీసారి ఆస్పత్రి బావుంది. ఈ రోగం పెద్దదయితే, తగ్గిపోయిందాకా, హాయిగా ఇక్కడే వుందునుకదా - అనుకున్నాడు.

రెండురోజులు పోయింతర్వాత గోవిందరావు వచ్చాడు.

ఇంటికి ఉత్తరం వ్రాశాడట అమ్మ ఉత్తరం వ్రాసింది. తెచ్చియిచ్చాడు. ముకుందరావు చదవ లేదు - ఆ ఉత్తరంలో యేముంటుందో అతడికి తెలుసు.

మళ్ళీ రెండురోజులు పోయినతర్వాత గోవింద రావు వచ్చాడు. నాన్న డబ్బు పంపించాడట. ఇచ్చి పోయాడు.

ఆ సాయంకాలం నర్సువచ్చి "నెలరోజులదాకా ఇక్కడే వుండాలి మీరు" అని చెప్పింది.

"న్యుమోనియాలోకి దించుతుందేమోనని భయంగా వుంది" అని చెప్పింది.

"భయమెందుకు ? అన్నాడు ముకుందరావు.

నర్సు తెల్లబోయింది. కళ్ళు విప్పార్చుకుని విచిత్రంగా చూసింది. అలా చూడటం ముకుందరావుకి బాగుంది. చిన్నప్పుడు శకుంతల ఆలానే చూసేది. ఆస్పత్రి విషయాలు యెన్నోతెలుసు నతడికి.

పేరేమిటని అడిగాడు నర్సుని ఎందుకు? అన్నది. చెప్పనవసరం లేదులే - అన్నాడు.

'అయితే చెపుతున్నాను. సరోజిని...

"ఈ ఉద్యోగం యెందుకు చేస్తున్నావు ?" చాలా రోజులతర్వాత ఆమె యీ ఉద్యోగం చెయ్యటం ఇష్టంలేనివాడులా అడిగాడు. ఆమె దిగులుగా చూసి వెళ్ళిపోయింది. నాలుగురోజులు ఆ ప్రశ్నని మరచిపోయాడు. పదో రోజున అడిగాడు. "ఈ ఉద్యోగం యెందుకు చేస్తున్నావు ?" ఆమె దిగులుగా వెళ్ళిపోయినది. తరువాత ప్రతిరోజూ అడిగాడు ఆమె చెప్పలేదు. అడిగేవాడు. ఆమెకు కోపం వచ్చింది. "ఇలా అడిగితే యీ వార్డునుంచి డ్యూటీ మార్పించుకుంటాను."

"ఉద్యోగమే మానేయరాదూ"

ఆమె మౌనంగా వెళ్ళిపోయింది. మర్రోజు రాలేదుఆమె. ఆమరురోజు రాలేదు. మూడోరోజూ రాలేదు. ముకుందరావు సంతోషించాడు. నిజంగా మె-ఉద్యోగం మానేసిందని.

ఆమె బావుంది. ఆమె చాలా మంచిది. ఎందుకో ఆమె యీ ఉద్యోగం చెయ్యటం, అతడికి ఇష్టం లేదు. వారంరోజులు తర్వాత, ఓరోజు సాయంకాలం దీపాలు వెలిగిన తర్వాత. ఆరుగంటల తర్వాత—

రోగులను చూడటానికి వచ్చిన వాళ్ళు వాళ్ళ బంధువులంతా దిగులైన ముఖాలతో వార్డులోంచి వెళ్ళిపోయినతరువాత ఆమె వచ్చింది.

గోవిందరావు వెళ్ళిపోయాడు. అమ్మవ్రాసిన ఉత్తరం చదువుకుంటున్నాడతడు. ఆమె వచ్చింది.

ఉత్తరం దిండుకిందదాచి ఆమెకేసి చూశాడు.

కళ్ళు తుడుచుకుని చూసిన తర్వాత ఆమె ఆమెగా కన్పించిందతడికి. మళ్ళీ వచ్చింది. నిమిషం సేపు తలవంచుకుని చిరునవ్వు తెచ్చిపెట్టుకుని "తప్పకుండా తగ్గిపోతుందిలెండి. భయపడకండి" అని చెప్పింది ఆమె.

"భయమెందుకు ?" అన్నాడతడు.

ఆమెకు దిగులైంది. వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె యేదో అడగాలని వచ్చింది. 'ఎక్కడ నుంచి ఆ ఉత్తరం' అని.

"ఉద్యోగం మానెయ్యలేదూ" అని అడిగాడతను.

ఆమె తలవంచుకుని వెళ్ళిపోయింది. అతడు కళ్ళుతుడుచుకున్నాడు.

రాత్రి నిద్రపొమ్మని చెప్పటానికి వచ్చినప్పుడు మళ్ళీ అడిగాడు "ఉద్యోగం మానేయరాదూ" అని. ఆమె నవ్వింది. "మానేస్తాను. పోనీ మీరు చెప్పండి. భోజనం మీరు పెడతారా."

అతడు ఆలోచనలో పడ్డాడు.

ఆమె అతడివేపు కాసేపు వుత్సుకతతోచూసి. గుండెలవరకూ దుప్పటిలాగి వెళ్ళిపోయింది.

అతడు పిలిచాడు.

వినిపించుకోకుండా "నిద్రపోండి. పక్కగది లోనే వుంటాను. అవసరమైతే పిలవండి" అని ఆమె వెళ్ళిపోయింది.

ఐదు నిమిషాలు కాకముందే అతడు పిలిచాడు. ఆమె వచ్చింది. "ఉద్యోగం మానెయ్యరాదూ."

ఆమె నవ్వింది. దిగులుగా అందంగా, ఆహ్లాదకరంగా. "మిమ్మల్ని ఇక్కడనుంచి ఇంకో ఆస్పత్రికి మార్చమని డాక్టరుగారికి చెప్పనా."

"ఎందుకు ?"

"పిచ్చాసుపత్రికి" అతనూ నవ్వాడు. ఆమె వెళ్ళిపోయింది. నడిరాత్రివేళ అతడికి మెలకువ వొచ్చింది.

ఎదురు బెడ్ మీద చిన్నకుఱ్ఱవాడెవడో యేడుస్తున్నాడు. వాడికి పదేళ్ళుండవచ్చు. ఎవరికీ వినపడకూడదన్న వుద్దేశంతో యేడుస్తున్నాడు. కాని ఆపుకోలేక పోతున్నాడు. ఎంత ఆపుకుందామనుకున్నా వెక్కులు ఆగటంలేదు. మధ్యమధ్య అమ్మా అమ్మా అంటున్నాడు.

ముకుందరావు ప్రయత్నించి కొద్దిగాలేచి వెన్నెముకక్రిందికి దిండ్లులాగి పడుకున్నాడు. కుఱ్ఱాడి వేపు చూస్తున్నాడు. కుఱ్ఱాడు యేడుస్తున్నాడు. అమ్మా, అమ్మా, అంటున్నాడు. ముకుందరావుకి కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగినవి. పక్కకుతిరిగి, కిటికీలోంచి రోడ్డుమీదకు చూశాడు. చుట్టూ కలయచూశాడు. కొంతమంది నిద్రపోతున్నారు. కొంతమంది మూలుగుతున్నారు. కుఱ్ఱవాడు యేడుస్తున్నాడు. కిటికీలోంచి కనిపిస్తున్న రోడ్డుమీద వెన్నెల కురుస్తున్నది. ముకుందరావు చూశాడు. అమ్మా, అమ్మా, అంటున్నాడు కుఱ్ఱాడు. ముకుందరావుకి అమ్మ గుర్తువచ్చింది. అమ్మ యేంచేస్తుంటుంది? పక్కమీద నిద్రపట్టక కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంటుంది. దేవుడికి మొక్కుకుంటుంది.

ఆస్పత్రినుంచి వెంటనే బయటపడాలని, ఉద్యోగం దొరకాలని పెండ్లికావాలని, కోడలు రావాలని.

ఇంకా, ఇంకా,

ముకుందరావు కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు.

రోడ్డుమీద రిక్షాపోతోంది. గంటలు మ్రోగించుకుంటూ.

"ఇంకా నిద్రపోలేదూ."

ముకుందరావు వెనక్కు తిరిగిచూశాడు.

"నిద్రపొండి. లేకపోతే ప్రొద్దునకల్లా టెంపరేచర్ మళ్ళీ యెక్కువవుతుంది.

ముకుందరావు అడుగుదామనుకున్నాడు.

"ఈఉద్యోగం మానెయ్యరాదూ" అని.

కాని ఆమె అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయింది ఎదురు బెడ్ మీది కుఱ్ఱాడిదగ్గరకు. ముకుందరావు ఆమె వేపే చూస్తున్నాడు.

"ఎందుకమ్మా యేడుస్తున్నావు? నాతండ్రి కదూ, అమ్మ గుర్తువచ్చిందా, ఇదిగో ఇటుచూడు, నేనే అమ్మననుకో. బావుందా యేం." వాణ్ణి గుండెల కదుముకుని వోదారుస్తోంది. వాడు యేడుపు మానేశాడు.

ఎక్కువ కాంతిలేని ఆలైట్లవెల్తురులో ముకుందరావు, ఆమెవేపే చూస్తున్నాడు. ఆమె కాంతిమంతగా కనిపిస్తోంది. అమ్మ గుర్తువచ్చింది.

వెన్నెముక నొప్పి పుడుతున్నది. పడుకోవాలి. పడుకుంటే ఆమె కనపడదు. ముకుందరావు అలానే వున్నాడు.

పది, పదిహేను నిమిషాల్లో కుఱ్ఱాడు నిద్రపోయినాడు. వాణ్ణి పడుకోబెట్టి ఆమె లేచింది. ముకుందరావు దగ్గరగా వచ్చింది.

"నిద్ర రావటంలేదూ—"

....

"నా ఉద్యోగం గురించే ఆలోచిస్తున్నారా ?"

....

"పోనీ మానేస్తాను. నిద్రపోతారా ?"

ముకుంద్దరావు మాట్లాడాడు "ఒకటడుగుతాను చెబుతావా ?"

"ఒకటికాదు, పది అడగండి. మీకు నిద్రైనా పడుతుందేమో."

"నీకు నిద్రరాదూ"

"భలే ప్రశ్న !"

"నువ్వెప్పుడైనా పాపం చేశావా ?" ఆమె వణికిపోయింది. ముకుందరావు చూశాడు. ఆమె కళ్ళు తుడుచుకోవటంలేదు. ముకుందరావు రోడ్డు మీదికి చూశాడు. వెన్నెల మబ్బుతెరల్లోంచి పాలి పోతోంది.

"నీకు రుక్మిణీకళ్యాణంలో పద్యాలు వచ్చునా" ఆమె నిశ్శబ్దంగా వొక్కొక్క అడుగే వేసుకుంటూ వెళ్ళిపోతోంది. దిండ్లు మెడకిందికి లాక్కుని ముకుందరావు పడుకున్నాడు. అతనికి నిద్ర పట్టటం లేదు.

ఆమె వెళ్ళి గదిలో కుర్చీలో కూర్చుని కళ్ళు తుడుచుకుంది. ఆమె ఆలోచిస్తున్నది.

"ఏమిటీ వింతమనిషి, పిచ్చివాడా ? అన్నీ వివరాలు తెలిసికోవాలె, ఇతడిగురించి." ఆమెకు ఇంతలోనే అసూయ కలిగింది. తనకెందుకు ? తెలిసికొని తానేం చేస్తుంది? ఇంకో పదిరోజుల్లో యెలాగూ వెళ్ళిపోతాడు. ఇల్లు, సంసారం, భార్యను చూస్తాడు. ఆమె అతణ్ణి చూచి భోరుమంటుంది. ఎలా, అయిపోయారు ? అటుంది తర్వాత అతడు తనని మరచిపోతాడు. ఆమె అలానే ఆలోచిస్తున్నది. తమ్ముడు గుర్తువచ్చాడు. తమ్ముడికీఊరు ట్రాన్స్ఫర్ కావటం నయమే. తాను ఉద్యోగం మానేస్తుంది. తమ్ముడూ - మరదలూ వాళ్ళ మధ్య ఒంటరిగా తానెలా బ్రతుకుతుంది ! తమ్ముడికి చదువు చెప్పించింది. లేకపోతే యీ ఉద్యోగం తనకెందుకు ! వాడు ఉద్యోగంలో చేరాడు. తనని ఉద్యోగం మానేయమనడేం. పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. తనని పెళ్ళి చేసుకోమనడేం ! ఎప్పుడేనా పాపం.... ఏమో తనకు తెలీదు. ఆమె టేబిల్ మీద తల ఆన్చి ఆలోచిస్తుంది.

ముకుందరావుకి నిద్ర పట్టటంలేదు.

"ఆమె యెందుకు ఉద్యోగం చెయ్యాలి. ఆమె భర్త యేమనుకుంటాడు. జీవితం ఎన్నాళ్ళిలా గడపాలి. 'ఇద్దరు పిల్లలతల్లి' లా ఆమె మాత్రం అయిపోదూ ఎన్నాళ్ళిలా.... ఎన్నాళ్ళిలా.... ఏమిటీ జీవితం ?"

మర్రోజు ప్రొద్దున్నే ముకుందరావు కాగితం, కలం తీసుకున్నాడు. టెంపరేచర్ నార్మల్లో వుంది.

సాయంకాలం ఆమె వచ్చింది సంతోషంగా వచ్చింది. "మీకు జ్వరం తగ్గిపోయింది. టెంపరేచర్ చార్ట్ చూసివచ్చాను. నాలుగు రోజుల్లోనే మీరిక్కడనుంచి హాయిగా వెళ్ళిపోవచ్చును."

ముకుందరావు నవ్వాడు.

ఆమెకు తాను గీసిన బొమ్మ చూపాడు

"ఉద్యోగం వదిలేసిన నర్సు"

ఆబొమ్మలో తానేవుంది. ఎవరో మగవాడు. తనచుట్టూ ఇద్దరు ముగ్గురు పిల్లలు. వాళ్ళను పిల్లలనుకోవాలి రేఖలు.

ఆమెకు సంతోషమైంది. అతడికేసి ఆశ్చర్యంగా కళ్ళు విప్పార్చుకొని చూచి "మీరు బొమ్మలు బాగా వేస్తారే !"

ఇంకా కళ్ళు పెద్దవిచేసి "నాకు ఇల్లులేదు. సంసారం లేదు, పెళ్ళికాలేదు తెలుసా?" ఆమె వెళ్ళిపోయింది, ఆబొమ్మగీచిన కాగితం జాగ్రత్తగా తీసుకుని, పోతూపోతూ "ఇది నాకు కావాలి"

ముకుందరావుకి ఆశ్చర్యమైంది, సంతోషం కలిగింది. ఆవాళ రాత్రి ఎదురు బెడ్మీద వున్న కుఱ్ఱవాడు మళ్ళీ యేడ్చాడు ఆమె వచ్చింది. "ఎందుకమ్మా యేడుస్తున్నావు ? నేనే అమ్మ ననుకో." ముకుందరావు ఆమెవేపు చూస్తున్నాడు. రోజూ కుఱ్ఱవాడు యేడుస్తున్నాడు. రేపు వెళ్ళిపోతాననగా, ఆ రాత్రి ఆమెచేతిని కావాలని మృదువుగా నొక్కి హాయిగా నిద్రపోయాడు ముకుందరావు. ఇది క్రిందటిసారి వానలో తడిసిన కథ. ఇప్పుడు.

ముకుందరావు రోడ్డుమీద నడుస్తున్నాడు. బ్రిడ్జి వచ్చింది. బ్రిడ్జి దాటాడు. ఏవీ దుకాణాలు లేవు. గవర్నమెంట్ క్వార్టర్స్ కనిపిస్తున్నాయి. ఒక పెద్ద చినుకు వచ్చి మీద పడింది. ముకుందరావు పరుగెత్తాలనుకున్నాడు, నడుస్తున్నాడు. గాలి చల్లగా

శరీరాన్ని తాకుతున్నది. మీద రెండు చినుకులు పడ్డాయి. ముకుందరావు గబగబా నడుస్తున్నాడు నాలుగు చినుకులు పడ్డాయి. ముకుందరావుకి హాయిగానేవుంది. అయినా భయంగావుంది. ఇంకా నడక వేగం హెచ్చించాడు.

వీధిలో దీపాలు వెలిగాయి. చీకటి పడుతున్నది. వాన కురవబోతున్నది. ఒకచెట్టు కనపడుతున్నది. ఆ చెట్టుకింద అప్పటికే ఒకరు నిలుచుని వున్నారు. చిన్న పళ్ళెంలో యేవో అమ్ముకునేవాడులావుంది. ముకుందరావుపోయి పక్కనే నిలుచున్నాడు. చినుకులు పడుతున్నాయి. ముకుందరావుకి విసుగ్గా వుంది. ఎదురుగా క్వార్టర్సు కనపడుతున్నాయి. క్వార్టర్సులో దీపాలు కనపడుతున్నాయి. వాన కురుస్తున్నది తనపక్కన నిలుచున్న మనిషి వేపు చూశాడు అతనిపైన చినుకులు పడటంలేదు. అతని చేతల్లోని పళ్ళెంవేపు చూశాడు. వేయించిన సెనగలు వున్నవి. ముకుందరావు జేబు తడుముకున్నాడు. ముకుందరావు పక్కన నిలుచున్న మనిషి పక్కకి జరిగాడు. ముకుందరావు సెనగలు కొనుక్కొని జేబులో పోసుకున్నాడు. ఇప్పుడు ముకుందరావుమీద చినుకులు పడటంలేదు. పక్కనున్న మనిషి పళ్ళెంమీద గోనెపట్టా కప్పుకుని క్వార్టర్సువేపు పరుగెత్తాడు. ముకుందరావుకి హాయిగావుంది. ఒక నిమిషం, రెండు నిమిషాలు వాన పెద్దదైంది. ముకుందరావు క్వార్టర్సువేపు పరుగెత్తాడు.

సెనగలమ్ముకుంటున్న మనిషి యే యింట్లోనూ కనిపించలేదు. అన్ని వాకిళ్ళూ మూసి వున్నాయి. ముకుందరావు తడుస్తున్నాడు. వాన పెద్దదైంది.

చప్పున వో ఇంటిదగ్గర ఆగిపోయాడు. వాకిలి తెరిచేవుంది. గడపలో నిలుచున్నాడు. వాన మీద పడటంలేదు. జేబురుమాలుతో తల తుడుచుకుంటూ ఇంట్లోకి చూశాడు. లైటు వెలుగుతోంది. సోఫాలో ఎవరో అమ్మాయి కూచుని కథల పత్రిక చదువుతోంది. ఆ అమ్మాయి ముకుందరావు వేపుచూసింది. కళ్ళలో యెంతో అసహ్యం. ఆ అమ్మాయి తన వేపు చూడటంలో, ఆ అమ్మాయి చదువుతున్న కథ వేపు చూశాడు ముకుందరావు. చిత్రం. ఆ కథ తాను వ్రాసిందే. ఆ అమ్మాయి మళ్ళీ చదువుకుంటోంది. ఆ అమ్మాయి వేపు చూశాడు. ఆ అమ్మాయి ముఖం దీనంగా మారిపోయింది. ఆ దుఃఖ గాథను తలచుకుని, ఆ అమ్మాయిని చూస్తూ ముకుందరావు చెప్పలేనంత సంతోషపడ్డాడు. ఆ అమ్మాయి చప్పున ఇతడి వేపు తిరిగి "పక్కన వరండా వుంది. అక్కడ పోయి నిలుచోండి...." ముకుందరావుకి దిగులైంది. ఆ కథ తాను వ్రాసిందే! ముకుందరావు కదలబోయాడు.

వెనుకనుంచి "ఓ...మీరా..."

క్షణంసేపు ఆగి "వానలో తడుస్తున్నారా" కోపంతో కూడిన లాలనతో.

ఆమె సరోజిని. అప్పుడే లోపలినుంచి వచ్చింది.

"కూచోండి టవల్ తెస్తాను. మా మరదలే లెండి...నువు పోయి కాఫీ కలుపమ్మా..."

ముకుందరావు గోడవారగా నిలుచున్నాడు. సరోజిని మరదలు లోపలకు వెళ్ళింది. చాలా ఆశ్చర్యంతో, కొంచెం బాధతో, కొంచెం సిగ్గుతో.

"మీ కథను రోజూ చదువుతుంది. చాలా ఇష్టం ఆవిడకు." ముకుందరావు మాటాడలేదు.

"నేను ఉద్యోగం మానేశాను తెలుసా?". ఆమె నవ్వుతోంది.

"ఇప్పుడు చెప్పండి. నాకు భోజనం యేర్పాటు చేస్తారా?"

ముకుందరావుకి సంతోషమైంది. సరోజిని టవల్ తెచ్చియిచ్చి లోపలకు వెళ్ళిపోయింది. ముకుందరావు తుడుచుకోవటం లేదు. ముకుందరావుకి యెన్నెన్నో గుర్తు వస్తున్నాయి. అమ్మకు ఉత్తరం వ్రాయాలి. రెండు రోజులక్రితం గోవిందు చెప్పిన ఉద్యోగం విషయం గట్టిగా కనుక్కోమని చెప్పాలి. ఉత్తరం...ఉత్తరం. అమ్మకు...ముకుందరావు కాసేపు సరోజిని నిష్క్రమించిన వాకిలివేపు చూశాడు. లోపల స్టవ్ మండుతోంది. ఆ అమ్మాయి వదిలేసిపోయిన పత్రిక వేపు చూశాడు. బయట కురుస్తున్న వానవేపు చూశాడు. ముకుందరావు ఆలోచించుకొన్నాడు. సరోజిని రాలేదు.

ముకుందరావుకి సంతోషం పొంగిపోతోంది. గోవిందు దగ్గరకు పోవాలి. అమ్మకు ఉత్తరం వ్రాయాలి. లోపల స్టవ్ మండుతోంది. ఎవరూ బయటకు రాలేదు. రెండు మూడు నిమిషాలు కూడా గడవకముందే ముకుందరావు రోడ్డుమీద తడుస్తూ నడుస్తున్నాడు.